

Herdenking Verkeersslachtoffers

Zondag 17 november 2024

Theater De Spiegel te Zwolle

Jullie namen blijven geschreven

PROGRAMMA

Herdenking Verkeersslachtoffers 2024

‘Blijvende Leegte’

Woorden van Welkom en Opening door Nelly Vollebregt

Voorzitter van de Vereniging Verkeersslachtoffers (VVS)

Muziek: “Händel -Lascia ch’io pianga”

Toespraak door Martijn Dadema

Gedeputeerde Water, Mobiliteit, Inclusiviteit en Handhaving van de provincie Overijssel

Muziek: “ Schubert – Ave Maria ”

Toespraak door Willybert Oor

Projectleider / adviseur portefeuille Verkeer van de Nationale politie

Muziek: “ Albinoni – Adagio “

HERDENKEN VAN VERKEERSSLACHTOFFERS

Het voordragen van namen door **Jetty van der Werf** VVS bestuurder

** Twee minuten stilte*

** Bloemlegging*

Toespraak door Marijn de Jong

Auteur van het boek “Plotseling Dichtbij”.

Muziek: “Faure - Elegie ”

Toespraak door Bert Renders

Met het gevoel van Blijvende Leegte

Muziek: “ Shostakovich - Prelude ”

Gedicht door Esther van der Klis

Stilte

Sluiting door Nelly Vollebregt

Voorzitter van de Vereniging Verkeersslachtoffers

Slotmuziek: “Händel – Sarabande

Na afloop is er tot 17:00 uur gelegenheid voor een informeel samenzijn.

De muziek wordt verzorgd door: **Clara Sánchez Hernández (Cello)** en **Almudena Bujanda Díaz (Viool)**

De Herdenking 2024 wordt financieel mogelijk gemaakt door Provincie Overijssel.

Woorden van welkom en opening door Nelly Vollebregt

Dames en Heren, Geachte aanwezigen,

Vandaag heb ik het voorrecht u namens de Vereniging Verkeersslachtoffers van harte welkom te heten op deze gedenkwaardige dag waar we zo gastvrij worden ontvangen door de Provincie Overijssel in het prachtige Theater de Spiegel. Wij zijn vandaag bijeen om met elkaar stil te staan bij de dierbaren die ons zijn onttrokken in het verkeer. Deze dag van aandacht voor Verkeersslachtoffers en nabestaanden loopt synchroon met de dag dat wereldwijd aandacht is voor alle getroffen en in het verkeer: **The world Day of Remembrance for Traffic Victims.**

Door elkaar tot steun te zijn hopen wij de rust te mogen ervaren om de gebeurtenissen, die van grote en vaak blijvende betekenis zijn voor ons leven, te bezinnen. Velen van u zullen niet alleen vandaag aan de dierbaren denken. De beelden waarna plotseling alles anders werd, zullen zorgen dat u vaak terugdenkt aan deze dag!

Ieder van ons heeft daar eigen herinneringen aan. Herinneringen om te koesteren, want zo houden we hen dichtbij; een foto, een plaats, een bepaalde geur of dat ene muziekje: alles kan helpen om de herinnering levend te houden. Ook wij dragen daar vandaag graag aan bij door samen te komen bij deze Herdenking voor verkeersslachtoffers en nabestaanden. Bij deze bijeenkomst is ruimte voor troost, maar ook voor het delen van dierbare herinneringen met lotgenoten.

We staan vandaag ook stil bij alle mensen die een ernstig verkeersongeval hebben overleefd, maar daar nog dagelijks de gevolgen van ondervinden door een blijvend geestelijk dan wel lichamelijk letsel en een verloren kwaliteit van leven. Verdriet en misschien ook wel woede over het leed wat je is overkomen. Toch zien we gelukkig ook, dat na korte of langere tijd, verkeersslachtoffers de veerkracht hebben, om het veranderde leven weer zo veel mogelijk op te pakken.

Het thema van vandaag is "**Blijvende Leegte**". Dit thema is gekozen, omdat het voelen van die blijvende lege plek vaak allesoverheersend is. Het voelt of niets in het leven je nog echt vrolijk kan maken en of die lege plek

door de tijd zwaarder voelt te dragen. Wij hopen vandaag er voor elkaar te zijn en het innerlijke gevoel van leegte te mogen delen met elkaar. Door je persoonlijke emoties met lotgenoten te delen wordt het mogelijk elkaar te inspireren, wat helpend kan werken voor de ander.

Meer **aandacht** is nodig. We kijken al langer aan tegen dit mega-maatschappelijke probleem van het toenemend aantal verkeersdoden in het verkeer. Zorgelijk is ook de ongekeende stijging van ernstig verkeersgewonden, dit mag in onze samenleving niet "GEWOON" worden. Cijfers wil ik in dit woord van welkom graag achterwege laten. Ons gaat het om menselijke leed en het blijvend beschadigen van levensgeluk. Door als groep ervaringsdeskundigen onze krachten te bundelen kunnen we zorgen voor een goed hoorbaar tegengeluid, waarmee duidelijk wordt wat dit intense leed betekent voor grote groepen mensen. Voor dit moment is een uitspraak gerechtvaardigd en dat is: Dit moet STOPPEN!

Als belangenbehartiger voor verkeersslachtoffers en nabestaanden, hebben wij dagelijks oog voor de preventieve maatregelen in het verkeer. HET VOORKOMEN van verkeersongevallen is het beste medicijn. De Vereniging laat regelmatig van zich horen in de landelijke pers door het geven van onze zienswijze als belangenbehartiger van onze mooie Vereniging. Onze adviezen en aanbevelingen voor het verbeteren van de verkeersveiligheid worden door veel partijen gelezen in het VVS "Zwartboek" en de Appendices. Jaarlijks verschijnt de nieuwe Appendix die de meest zwarte gebeurtenissen beschrijft op de Nederlandse wegen van het afgelopen jaar. Daarnaast blijft onze Vereniging alle weggebruikers oproepen tot meer bewustwording in het verkeer. De wegen verkeerswet is er voor ons allemaal. Door ons gedrag daaraan aan te passen maken we het mogelijk beter te zorgen voor onszelf en voor onze medemens, waardoor we veilig thuis komen aan het einde van de dag .

Het programma van vandaag heeft u ontvangen. Het herdenken van verkeersslachtoffers en nabestaanden staat vandaag centraal.

Fotograaf Eline zal vandaag de foto's maken. Voor zoveel mogelijk omgevingsrust verzoek ik u geen eigen foto's te maken. De professionele foto's komen beschikbaar voor geïnteresseerden. Door de Vereniging zelf worden de foto's met name gebruikt voor de opmaak van het Herdenkingsboekje. Indien u niet zichtbaar in beeld wilt komen, verzoeken wij u, om na afloop van de ceremonie, hiervan melding te maken bij fotograaf Eline.

Alvorens ik ga afronden, wil ik u graag voorstellen aan Celliste Clara en violiste Almudena. Zij zullen de Herdenking vandaag muzikaal omlijsten. Als opening spelen zij voor ons, het eerste stuk van "**Händel**"

Ik wens u van harte een goede herdenking toe !

Toespraak Martijn Dadema

Gedeputeerde water, mobiliteit,
inclusiviteit en handhaving
van de provincie Overijssel

Dank Nelly Vollebregt voor de aankondiging en dank ook voor de opening vandaag.

Je gedachten gaan, denk ik, gelijk een kant op op het moment dat je luistert naar de muziek: even herpakken om naar mij te luisteren.

Dank ook aan de hele Vereniging. Het is ons een voorrecht om hier vandaag gastheer te zijn voor de jaarlijkse Herdenking, hier in de provincie Overijssel.

Welkom in Overijssel, welkom in Zwolle, welkom hier in De Spiegel.

Vandaag nemen we het stokje over van Noord-Holland, van mijn collega Jeroen Olthof, waar vorig jaar een prachtige Herdenking was.

Het goede nieuws: mijn collega Matthijs de Vries is er ook, eventueel voor de volgende Herdenking in Friesland. Het is belangrijk dat we het kaarsje met elkaar laten branden, elk jaar weer om de nabestaanden en slachtoffers te ondersteunen.

Beste mensen,

vandaag staan we met elkaar stil en zijn we stil om de blijvende leegte, de titel van vandaag, die we allemaal op onze eigen manier voelen. De leegte die achtergebleven is door de mensen, die we hebben moeten verliezen door ongelukken in het verkeer. Maar we staan ook stil bij diegenen wier leven ingrijpend is veranderd door een ongeluk.

De impact is enorm en ik ben zelf gezegend dit ik het zelf nooit heb meegemaakt. Ik ben acht jaar burgemeester geweest in de gemeente Raalte, hier in Overijssel. Ik had het gebruik om een aantal weken na een tragisch ongeluk op bezoek te gaan bij nabestaanden. Het afscheid was geweest en als het leven om hen heen weer doorging kon je even stilstaan bij het enorme verlies dat dan dagelijks zo tastbaar wordt gevoeld.

Als je op een rustige zondag, zoals vandaag, van Raalte naar Zwolle rijdt kom je in dat kleine ritje een heel aantal plaatsen tegen die herinneren aan vreselijke ongelukken. Op veel plaatsen in Nederland, ook hier in Overijssel zijn plekken die in je geheugen staan gegrift. Plekken, waar ik samen met

nabestaanden ben geweest en we ons hebben afgevraagd hoe het zo vreselijk mis kon gaan; gewoon een weg door het landschap, een flauwe bocht, een oversteek, een kruising of eigenlijk helemaal niks aparts.

Nelly, jij vertelde net wat jezelf was overkomen, eigenlijk niks aparts, niks aan de hand op die bewuste dag of avond/nacht. Er was niets aan de hand tot opeens..... want het gebeurt opeens in een milliseconde en na die milliseconde is alles anders voor altijd en voor iedereen die betrokken is. Dan denk je "kon ik de tijd maar heel even terugdraaien", maar helaas gaat dat niet.

Wat we wel kunnen, en daarom ben ik zo blij dat we hier vandaag zijn, is ons verdriet, jullie verdriet met elkaar delen. We kunnen stil staan bij de leegte die achtergelaten is in de gezinnen, in de families en vrienden-groepen.

Verhalen laten leven, herinneringen herbeleven, elkaar horen en begrijpen, hopelijk een beetje leegte vullen en daarvoor is vandaag alle plek.

Wat we ook moeten doen is samen harder werken aan een veiliger verkeer, met de handen ineen.

We hebben in Nederland prachtige wegen, fietspaden en voetgangers-oversteken, misschien wel de mooiste van de wereld. Ik ben een beetje chauvinistisch.

Het moet en kan veiliger, want het gaat niet goed. Vorig jaar vielen er helaas 684 dodelijke slachtoffers waarvan 45 in deze provincie. Er raakten 6500 mensen ernstig gewond, waarvan 773 in deze provincie. Het moet en het kan veiliger!

Daar ben ik samen met heel veel organisaties en collega's dagelijks mee bezig. Ik ben blij dat een heel aantal van hen hier vandaag zijn; maatschappelijke partners, want dit doe je niet alleen. Ik dank jullie allemaal voor de constante inzet om ons verkeer veiliger te maken.

Beste mensen, beste aanwezigen,
fijn dat jullie vandaag hier zijn om dit moment samen mee te maken, om samen stil te staan bij de leegte, die achtergelaten is en om samen de namen te noemen en de gezichten voor ons te zien. Dank u wel.

Toespraak Willybert Oor,
Projectleider/adviseur portefeuille
Verkeer van de Nationale Politie

Geachte aanwezigen,

het is mij een eer om hier vandaag, op de Nationale Herdenking Verkeersslachtoffers te mogen spreken. Zeker; ik sta hier namens de Nationale Politie. Echter toen ik nadacht over wat ik u zou willen zeggen en terugkeek op ervaringen in mijn eigen leven, concludeerde ik, dat als het gaat over de herdenking van verkeersslachtoffers, misschien wel elke Nederlander geraakt wordt. Want vele mensen worden geraakt door de gevolgen van een tragisch verkeersongeval. Elke dag opnieuw. Ik vind daarom dat ik er niet aan ontkom een persoonlijke inleiding te geven. Omdat ik hier niet alleen sta als vertegenwoordiger van de Nationale Politie, maar ook omdat ik, helaas als zovelen, weet hoe het voelt om te worden geraakt door de gevolgen van een ernstig verkeersongeval.

Enige weken geleden bezocht ik een theaterproductie, getiteld "De Vorst van Oss".

In de 1933 werd namelijk op de heide bij Oss een unieke archeologische vondst gedaan. Uniek voor zelfs heel Noord West Europa. Op die heide werd een grootse grafheuvel uit de ijzertijd ontdekt. Bij het onderzoeken daarvan bleek dat er een "situla" inlag. Een grote bronzen emmer, met daarin de overblijfselen van een belangrijk man, mogelijk een vorst. Samen met hem waren een aantal van zijn persoonlijke voorwerpen begraven, die hij had meegekregen naar het hiernamaals, waaronder zijn rond gebogen zwaard.

Het theaterspel was een eigentijds verhaal over het belang van archeologie en onze weg naar de toekomst.

Weten waar je vandaag staat, dankzij de herinnering aan de inspanningen van de mensen uit ons verleden.

Gaandeweg werd het theaterstuk ook een verhaal over het gemis van dierbaren en de kracht van het hen herinneren.

Door het stuk liep namelijk een tweede verhaallijn. Over een meisje dat haar vader verloren was, ten gevolge van een verkeersongeval. Het meisje vertelde herhaaldelijk over haar vader, omdat ze bang was haar herinnering

aan hem te verliezen. Telkens eindigde ze haar vertelling met de zin: "Hij fietste op een gewone dag naar zijn werk en verongelukte. Het was een gewone dag". Maar haar vader kwam nooit meer thuis... een "Blijvende leegte"...

Juist het woordgebruik "gewone dag" raakte mij enorm. Want dat zegt eigenlijk alles. Er gebeurt plots zo iets verschrikkelijks. Hoe kan dat nou? Het was toch een gewone dag? Het benadrukt in feite dat het onmogelijk is je daarop voor te bereiden, waarvan de impact zo heftig is, met een ongelofelijk groot en blijvend gemis als gevolg.

- Het was een gewone dag toen mijn buurjongen naar de stad fietste voor een avondje uit en notabene voor het politiebureau werd doodgereden door een dronken automobilist;
- Het was een gewone dag toen de beste vriendin van mijn zusje, op haar 16^e, s' avonds nog even bij haar vriendje in de auto stapte; even lekker een frietje halen, iemand anders reed door rood en ze kwam nooit meer thuis;
- Het was een gewone dag toen een jongen uit mijn vriendengroepje werd weggerukt door een frontale aanrijding op een stille polderweg;
- Zeker... het was een gewone dag, maar mijn vader, die ook politieman was, kwam me vertellen dat hij het slechte nieuws had moeten brengen bij de ouders van een omgekomen klasgenoot;
- Het was een heel gewone dag, toen mijn 19-jarige collegaatje na het werk, in het donker op een tractor botste;
- Het was een prachtige maar heel gewone vakantiedag, 's morgens vroeg, op een verder bijna verlaten snelweg. Toen een jongeman mij inhaalde en recht voor onze ogen achterop de voor ons rijdende vrachtwagen klapte. Hij overleed in mijn armen;
- En ook was het een gewone dag toen ik, in dienst als motoragent, als eerste arriveerde bij een zware aanrijding en een vroegere uitgaansvriendin overleden in haar auto aantrof;

Een blijvende leegte... Ik zal geen van hen ooit vergeten.

En tot slot, was het een heel gewone dag toen ik zelf op mijn motor werd aangereden en met veel geluk en inzet na langdurige revalidatie mijn leven weer op de rails kreeg.

In mijn bijna 40-jarige loopbaan heb ik helaas ook mijn werk moeten doen bij vele ernstige aanrijdingen.

Veel erger nog dan de werkzaamheden ter plaatse, naar de oorzaken van een ongeval, waren de slecht nieuws gesprekken. Met werkelijk het lood in de schoenen naar de nabestaanden om het vreselijke nieuws te brengen wat voor altijd hun leven zou veranderen en een tragische blijvende leegte zou veroorzaken.

Ik herinner me die gesprekken stuk voor stuk, onuitwisbaar.

U zult begrijpen dat ik een grote drive heb als het gaat om het leveren van een bijdrage in het terugdringen van verkeersslachtoffers. Ik zie het als mijn plicht samen op te trekken met de vele stakeholders, waaronder de Vereniging Verkeersslachtoffers, om met elkaar de inspanning te leveren waardoor deelname aan het verkeer veiliger wordt. Immers, reflecterend op het theaterstuk, de inspanningen uit het verleden maken het resultaat van waar we vandaag de dag met elkaar staan.

Begin jaren 70 was het aantal dodelijke verkeersslachtoffers in Nederland enorm, ver boven de 3000 per jaar.

Er is sinds die tijd enorm geïnvesteerd in infrastructuur, wettelijke maatregelen, educatie en handhavingsmogelijkheden om dit vreselijke leed van doden en een veelvoud aan gewonden omlaag te krijgen.

Helaas zien we de laatste 10 jaar dat er geen verdere afname in slachtofferaantallen ontstaat. Sterker nog, in 2022 schrokken we collectief op van de stijging naar 745 dodelijke slachtoffers. In 2023 stakte het op 684 verkeersdoden. Er vindt geen significante daling meer plaats. Het streven is gericht op nul verkeersdoden. Dat maak het belang groot om nog meer te focussen op een veilig ingerichte infrastructuur en het beschermen van kwetsbare verkeersdeelnemers.

Zeker, handhaving is altijd het sluitstuk maar ook een absoluut onlosmakelijke schakel in het realiseren van verkeersveiligheid. Onder andere de politie heeft zicht op wat er gebeurt en heeft een belangrijke signaalfunctie naar bestuur en politiek. Ze doet haar best met de mensen en middelen die zij ter beschikking heeft om een doeltreffende verkeershandhaving uit te voeren. Dat doen we met prioriteit op: Veelplegers, Afleiding, Roodlichtnegatie, Alcohol & Drugs en Snelheid. Maar handhaving is niet geschikt om het onderliggende verkeersveiligheidsprobleem op te lossen. Op het verkeerde moment op de verkeerde plek. Het wordt niet voor niets een "ongeluk" genoemd. Heel veel verkeersongevallen zijn niet te voorkomen door enkel en alleen handhaving.

Kijkend naar ons vakgebied vind ik het van groot belang dat er een hogere handhavingsdruk gerealiseerd wordt. Met name omdat ik denk dat dat bijdraagt aan vergroting van het subjectieve gevoel van pakkans. Dat maakt hopelijk dat verkeersdeelnemers zich in nog grotere mate veilig gedragen. Hiertoe werken we o.a. nauw samen met het OM en CJIB. Dit zal de komende jaren leiden tot onder andere een forse toename in vaste

flitspalen, zogenaamde verplaatsbare flexflitsers, focusflitsers en monocams die zich richten op hardrijders en foutief telefoongebruik onder het rijden. Ook qua infrastructurele maatregelen zijn ontwikkelingen mogelijk. Zo kan in de toekomst wellicht een veilige snelheid afgedwongen worden door elektronische beïnvloeding van buitenaf.

Een heel mooi initiatief wat aangrijpt op bewustwording van het eigen verkeersgedrag en vergroting van het subjectieve gevoel van pakkans is wat mij betreft het project "Op de radar" dat in steeds meer politie-eenheden wordt opgestart. Hierbij worden verkeersveelplegers persoonlijk aangeschreven met een bewustwordingsbrief dat ze bij de politie "op de radar" staan en dat we ze "kennen". Waar ze ook rondrijden in Nederland, bij een controle krijgen de agenten een digitaal seintje dat deze persoon "op de radar" staat met de daarbij gewenste aanpak.

Veel Kamerleden zijn voor een hardere aanpak van rijden onder invloed. Er is dan ook een "Wet verbetering aanpak rijden onder invloed" in de maak waarin diverse maatregelen worden voorgesteld.

Er is veel mogelijk als we kijken naar ontwikkelingen in techniek. Op dit moment loopt bijvoorbeeld een verkenning van het Ministerie van I&W naar de herinvoering van het alcoholslot. Buiten wat het precies voor impact of beletsels geeft om dit middel eventueel in te voeren; het blijft een gegeven dat alcoholgebruik in het verkeer een belangrijke ongevalsfactor is en dus is het belang te blijven onderzoeken hoe dit verder kan worden teruggedrongen.

Kunnen we pro-actiever handhaven? Waarmee de objectieve pakkans en subjectieve gevoel van pakkans worden vergroot. We beschikken over een landelijk netwerk van ANPR-camera's die 24/7 kentekens herkennen van passerende voertuigen. Is het mogelijk om die meer in te zetten in het kader van toezicht en handhaving? Kan er worden nagedacht over de optie om kentekens van bepaalde verkeersrecidivisten extra aandacht te geven? Met het oog op daadwerkelijk nog te vertonen foutief verkeersgedrag? Dus, naar aanleiding van de camera hit op dat moment opvolging geven door direct een verkeerscontrole uit te voeren. Zodat we checken of er op dat moment niet wellicht sprake is van een nieuwe recidive zoals bijvoorbeeld alcohol of drugsgebruik?

Ik zou ook willen pleiten voor meer aandacht op gebied van verkeershandhaving in de politieopleiding. Zodat onze nieuwe mensen niet startbekwaam maar vakbekwaam instromen en ze in hun werk minder begeleiding nodig hebben van ervaren collega's. Dat zal bijdragen aan nog effectievere handhaving en een betere kwaliteit van processen-verbaal. Immers een proces-verbaal is niet alleen relevant voor strafvervolging maar vaak ook van groot belang voor slachtoffers in het schadeafwikkelings-traject. Daar weet ik zelf alles van.

Zeker, een hele belangrijke overheidstaak is het waarborgen van veiligheid voor haar burgers. Het handhaven van de openbare orde. Echter dan werpt zich ook een dilemma op. Immers, wanneer is handhaving niet meer helpend? Wanneer drijft de overheid het te ver in handhavingsdruk en wordt handhaving juist daardoor niet meer serieus genomen? Het is geen oplossing als we het hele land volhangen met flitscamera's. Wat is de juiste balans?

Wat mij betreft is het belangrijke onderliggende thema wie we willen zijn als Nederlanders. Hoe we met elkaar om willen gaan en hoe we ons ten opzichte van elkaar gedragen. Sta daar als opvoeders en verkeersdeelnemers eens wat vaker bij stil. Want uiteindelijk wordt verkeersveiligheid ook gecreëerd in de wijze waarop we zelf vinden hoe we ons in het verkeer mogen gedragen. Verkeer is uiteindelijk een maatschappelijk samenspel dat start met onze eigen deelname en de waarden en normen die we daarin naar elkaar hanteren.

Tot slot: zoals gezegd, het streven is gericht op halvering van het aantal verkeersdoden in 2030 en op nul verkeersdoden in 2050. We weten allemaal dat dat een utopie is, maar het geeft een heldere stip aan de horizon waar we samen naar toe werken. Als we dat willen bereiken dan is politiek commitment en daadkracht voorwaardelijk. Op gebied van inrichting van infrastructuur, training en opleiding van verkeersdeelnemers, passende wetgeving en heldere keuzes in handhavingsprioriteiten met de mensen en middelen die daarbij horen.

Dat begint steeds opnieuw met aanhoren en zien wat er gebeurt; de signalen en adviezen oppikken en vertalen tot goede besluiten om het streven naar nul verkeersdoden werkelijk zo dicht als mogelijk te kunnen benaderen.

Dank u wel voor uw aandacht.

Namen noemen

- **Leonie Elaine Machachek**, 20 jaar
- **Boudewijn van der Heijden**, 25 jaar
- **Marinus van Moorsel**, 52 jaar
Lena van Moorsel - Dirks, 48 jaar
- **Gerrit van Weert**, 51 jaar
- **Lenie Marijnissen – Verheijen**, 73 jaar
- **Laura Bettina Maaks**, 40 jaar
- **Claudia van der Meer**, 27 jaar
en haar ongebooren kindje van 7 maanden
Nathalie van der Meer, 22 jaar
- **Wilco Nijhuis**, 21 jaar
- **Kwint Renders**, 22 jaar
- **Floor de Jong**, 17 jaar
- **Efraín Zhunio**, 32 jaar
- **Dion Pieper**, 19 jaar
- **Tommy-Boy Kulkens**, 13 jaar
- **Jan Sidler**, 70 jaar
- **Milan Ekstijn**, 22 jaar
- **Darren van Velsen**, 23 jaar
- **Cor Coljee**, 63 jaar
- **Niels Ruijter**, 24 jaar
- **Nino van der Zeeuw**, 12 jaar
- **Guus Bogaards**, 19 jaar

- **Yvonne Siegersma**, 24 jaar
- **Jeroen Leuwerink**, 28 jaar
- **Mare Welkers**, 22 jaar
- **Shana Leurs**, 22 jaar
- **Carlijn Lammers**, 11 jaar
- **Teun Bijker**, 18 jaar
- **Tamar**, 14 jaar
- **Richard Alexander Entjes**, 30 jaar
- **We herdenken vandaag ook alle verkeersslachtoffers**, die niet bij naam genoemd zijn.

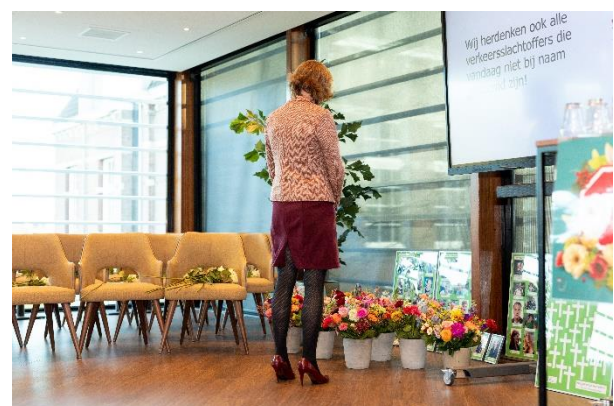
2 minuten stilte

Bloemlegging

Door de volgende instanties:

- Namens de provincie Overijssel de heer Martijn Dadema
- Namens de Nationale politie de heer Willybert Oor
- Namens het ministerie van Infrastructuur en Waterstaat de heer Ivo Brons en mevrouw Liesbeth Mantel
- Namens Slachtofferhulp Nederland mevrouw Rosa Jansen (bij waarneming)
- Namens Veilig Verkeer Nederland de heer Hans Gillissen
- Namens het CBR de heer Harold Bekhuis
- Namens Rijkswaterstaat mevrouw Sieuwke Slooten

De officiële instanties willen op deze manier hun medeleven en steun betuigen aan de verkeersslachtoffers en hun naasten.

Nelly nodigt Marijn de Jong uit met de volgende inleiding:

In het voorjaar van 2024 heeft Marijn zich aan ons voorgesteld als de dochter van Miel de Jong en Anny Gisbergen. Miel en Anny zijn lid van onze vereniging vanaf het spreekwoordelijke eerste uur, na onze oprichting in 1995.

Marijn de Jong,
Auteur van het boek
"Plotseling Dichtbij"

Misschien is er wel geen plek waar we ons zo bewust zijn van onze aanwezigheid als hier, te midden van de voelbare afwezigheid van hen die zo gemist worden.

Ieder keer raakt het me opnieuw als ik het wonder laat doordringen van dat ik er kán zijn, dat ik deze dag mag leven. En dan kan ik zo dankbaar zijn met alleen al dat ik er ben, dat ik hier nu kan zijn. Dan is er niks hogers of groters dan dat en hoeft het nergens heen, hoef ik niks te presteren of te bewijzen en mag ik simpelweg mijn verhaal hier met jullie delen.

Want het is mijn verhaal, dat vorm mocht krijgen in een boek dat mij hier brengt. De start van mijn boek maakt duidelijk waarom.

Het is begin vorig jaar:

Hoe zou het met hem zijn? Dat vraag ik mij regelmatig af. Onze levens kruisten zich op die ene eerste van november.

Ik, vijftien jaar, jongere zus van. Hij aanrichter van het drama dat zich had afgespeeld. De chauffeur van de vrachtwagen. Zó van dichtbij cruciale momenten gedeeld.

Hij hield haar hand vast toen ze geen adem kreeg.

Hij die gebeden heeft dat ze het zou halen. Hij die zich iedere november weer herinnert, aan die ene dag dat alles veranderde. Hij die zich vaak afvroeg hoe het zou zijn met ons.

Zo dichtbij en zo ver weg.

Vorbij aan schuld en verwijt, daar in het menszijn, daar

kan ik naar hem uitreiken. Ik kan naar hem uitspreken dat ik altijd gehoopt heb dat het goed met hem zou gaan. Ik wil hem laten weten dat ik hem niet haat, zelfs niet boos op hem ben. Ik word me gewaar hoe kostbaar het is om het goede in de ander te ontmoeten, te zien. Hoe dan de essentie van het leven de ruimte krijgt. Wat betekent dat we ook samen kunnen zijn bij de rauwe waarheid, de chauffeur en ik. Juist dwars door alles heen wordt de essentie van het leven eer aangedaan. Ik voel dat ik hiermee ook Floor eer aan doe. Mijn zus. Hij reed haar dood. Ongewild. Het gebeurde toch. (Plotseling Dichtbij, Positon Uitgevers)

Het is 1 november 1996 dat ik begin te schrijven, ik schrijf aan Floor. Het is de dag dat ze wordt overreden door een vrachtwagen bij ons in het dorp. Floor heeft daarna 6 weken in het ziekenhuis gelegen. Er was te veel kapot van binnen om het te kunnen redden.

Het is de eerste nacht na het ongeluk:
Wij hebben niet geslapen deze nacht en wijken geen seconde van jouw zijde. Je blijft maar bloeden en er is al wel twaalf liter bloed toegediend. Meer dan het dubbele dan dat je als mens door je lijf hebt stromen. Het voelt alsof ik zelf ook aan het infuus zit: de werkelijkheid dringt druppel voor druppel door in mijn bloed en gaat steeds helderder door mijn aderen stromen. Ook dit voelt niet als mijn eigen bloed en mijn lijf accepteert het niet vanzelf. (Plotseling Dichtbij, Positon Uitgevers)

Ik was 15 jaar en Floor 17. Ze was mijn maatje voor het leven met wie ik alles deelde.

Toen mijn eigen oudste zoon 15 was ben ik begonnen met het schrijven van mijn boek. Iets in mij spoorde mij aan woorden te geven aan de ervaring, die als een rode draad door mijn leven loopt. Aan mijn eigen zoon kon ik zien hoe onbezorgd 15 zijn er uit ziet. Alsof ik toen opnieuw geraakt werd door mijn eigen levensverhaal; in wat ik op mijn pad kreeg, toen ik 15 was.

Ik heb mijn dagboeken erbij gepakt. Woorden die bedoeld waren voor Floor, die woorden spraken nu tot mij.

Het schrijven van mijn boek bracht me zulke kostbare gesprekken en ontmoetingen. Ook opende het deuren waar ik nooit eerder binnenstapte maar die toch zo verbonden waren met het ongeluk van Floor en daarmee met mij. Alsof, door onderweg te gaan met mijn verhaal, er iets open ging in mij dat het mogelijk maakte om vragen te stellen die ik niet eerder

hardop gesteld had aan bijvoorbeeld de politieagent, de chauffeur, en ooggetuigen van het ongeluk.

Ik kreeg dan ook al snel door dat ik mijn boek nog aan het leven was. Hoe kon ik schrijven over de politieagent zonder hem zelf te bedanken voor de mens die hij toen was? Ik vond hem dankzij mijn dagboeken, waar ik vanaf Floor haar ongeluk alles in opschreef, ook de naam van de politieagent. We hadden een prachtig gesprek.

Ik sprak de chauffeur voor het eerst als volwassene. Ik vond antwoorden op vragen die ik had over het ongeluk door met hem te spreken. Ook de chauffeur heeft woorden willen geven aan hoe hij onderweg is geweest sinds het ongeluk. Het zit verweven in mijn boek.

Mijn boek ontstond, een volgend hoofdstuk ontvouwde zich. De woorden van mijn eigen 15-jarige spraken tot mij, op zo'n manier dat ze me opnieuw centreerden in dit leven en het leven scherp lieten zien. Doordat ik een stukje mee was gereisd met Floor, met de dood, kon en kan ik het leven zoveel scherper zien.

Ik deed allerlei nieuwe ontdekkingen tijdens het schrijven. Ik kon nu pas zien hoe eenzaam ik ben geweest in de jaren na het ongeluk. Hoe ik enerzijds de onbezorgdheid die ik was verloren niet in anderen wilde verstoren en daarom vaak niet deelde hoe ik me diep van binnen voelde. Tegelijkertijd was Floor haar dood een diep spirituele ervaring die mij ergens uitrustte voor mijn pad in het leven. Ergens diep dankbaar en aan de andere kant ook enorm alleen. Die blijvende leegte, gemis dat in iedere leeftijdsfase weer een nieuwe dimensie krijgt.

Ik lees een hoofdstuk in mijn boek dat heet "De leegte zoekt zijn plek":
Want jouw lege plek reist met me mee. Waar ik ook ben, zoekt ook jouw leegte net als ik opnieuw een plek in het geheel. Waar kan ik zijn? Alsof ik het nodig heb te weten waar jij bent, waar de leegte is, om zelf positie te bepalen. Hoe kan ik mij verhouden ten opzichte van de leegte die nooit opgevuld kan worden?
(Plotseling Dichtbij, Positon Uitgevers)

Ik schrijf mijn boek in de ik-vorm aan Floor, zoals ik toentertijd ook aan haar schreef. Het is daarmee een heel persoonlijk, intiem boek en ik neem je als lezer mee in mijn ervaring en bespiegelingen over de dood en het leven. Middels het woorden geven aan mijn eigen ervaring, ontdekte ik de diepe wijsheid die ik door alles heen ben gaan zien.

Of zoals ik het in mijn eigen boek zeg:
Juist door de ervaring dat het leven zo plots afgelopen kan zijn, ben ik mij bewust van dat het leven mij gegeven is. In die zin zie ik toekomst in ieder moment dat ik leef.

*En juist dáár zit de belofte. Het is alsof, nu ik verbonden ben met zowel de dood als het leven, nu ik voel en weet dat ik zowel het leven als de dood dragen kan, ik stevig sta in het nu. Via jouw dood heb ik het wonder van het leven gezien, zo helder dat ik dat voor zolang ik leef als een geschenk met me meedraag. Vanuit dat wonder zie ik de uitnodiging van het leven aan mij voor overgave en mij te verwonderen over wat mij toe komt. En dan bedoel ik niet een beetje overgave, maar volle overgave aan het leven en wat je dan zien kunt. Nog nooit heb ik zo'n diep vertrouwen in het leven ervaren als nu. Iets in mij weet: er is tijd, een juiste tijd, voor alles.
(Plotseling Dichtbij, Positon Uitgevers)*

De reis met mijn boek, het is een hele tocht geweest. Ik voel me dankbaar dat ik hier kan staan en mijn verhaal met jullie kan delen. Het ontroert me ook hoeveel mensen hier zijn, die toentertijd om ons heen stonden en nog steeds staan. Ook mensen, die nu verbonden zijn aan mij, maar mijn zus nooit hebben gekend.

Het is bijzonder dat mijn eigen twee kinderen nu precies de leeftijd hebben als Floor en ik toen, mijn oudste 17 en mijn jongste 15 en dat zij het straks zijn die achter de boekentafel staan.

De wonderlijke reis die zich tijdens het schrijven ontvouwde, was als een soort aanmoediging van boven, zo heb ik het ervaren, dat mijn boek er mocht komen. Hoe had ik kunnen bedenken dat, nadat ik een prachtig gesprek had met de politieagent van toen, hij dit bijzondere gesprek deelde met de uitgever van het boek van zijn dochter. Ze waren geraakt door mijn verhaal. Zo kwam Positon Uitgevers op mijn pad en is een prachtige samenwerking ontstaan die geleid heeft tot dit moment, vandaag, waarop mijn boek officieel uitkomt. Ik wil Madelon Spoor van Positon Uitgevers, zij zit in de zaal, vanaf deze plek vanuit mijn hart bedanken voor haar vertrouwen in mij en dat ze dit avontuur met mij is aangegaan.

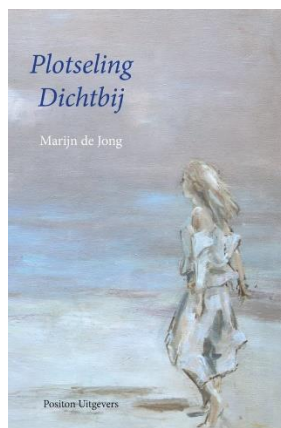
Dit is mijn verhaal, maar we zijn allemaal onderweg met ons eigen verhaal. Ieder hier van jullie draagt een eigen verhaal bij zich. In ieder van die verhalen schuilt een diep verworven wijsheid. Met mijn boek hoop ik die wijsheid in ieder die het leest aan te spreken, als zijnde een uitnodiging om je eigen wijsheid op te duiken en in het licht te zetten, te midden van het haast onverteerbare waar het leven ons voor stelt.

Ik vind het prachtig dat ik het eerste exemplaar van mijn boek vandaag aan Nelly mag uitreiken. Dank je wel voor wie je bent, voor het verstaan van de zin van mijn boek. Dat heb ik vanaf het allereerste moment gevoeld. Dank je wel.

Na de overhandiging van het boek

Marijn wij voelen het als een grote eer dat je hebt gekozen, om vandaag bij de Jaarlijkse Herdenking je boek "Plotseling Dichtbij" naar het podium te dragen en dat je als debutant dit indrukwekkende boek wilt delen met het grote publiek. Wij zijn je daar zeer dankbaar voor. Wij gunnen het de lezers hierin troost te vinden en er door geïnspireerd te raken. Marijn dank je wel.

Bert Renders
"het gevoel van blijvende leegte"

Blijvende leegte

Niet meer, en niet minder zou ik zeggen.

Korte inleiding

Blijvende leegte is er zeker als je een geliefde verliest bij een verkeersongeval of verkeersmisdrijf, maar ook zeker voor slachtoffers die een ongeval hebben overleefd en kampen met lichamelijke of psychische klachten, waardoor zij niet volwaardig meer kunnen deelnemen aan de maatschappij en daardoor een blijvende leegte ervaren.

Ook mensen die getuige zijn geweest van een verkeersdrama hebben vaak jaren nodig om hiermee om te gaan, ook zij ervaren een blijvende leegte.

En dan de vele mensen die met e-bike's tegenwoordig met een ongeval te maken krijgen, de kinderen met de fatbikes, waar na een ongeval vaak de ouders zich afvragen, waarom heb ik het toegestaan dat mijn kind op zo'n gevaarlijk voertuig rond kan rijden. Ik denk dat de Vereniging Verkeersslachtoffers een ondersteuning kan zijn, maar dan moeten deze mensen ons wel kunnen vinden.

Fonds slachtofferhulp geeft veel informatie en kunnen mensen verder helpen.

Het verhaal wat ik wil vertellen

Nu 6 jaar geleden, 13 oktober 2018, overkwam het ons, ineens, drama, en vanaf dat moment veranderde ons hele verdere leven, niet alleen voor mij en mijn vrouw, maar ook voor onze andere 4 kinderen, Rick nu 40 jaar, Tim, nu 38 jaar, Robin, nu 36 jaar, Sanne, nu 33 jaar. Kwint had nu gewoon 28 jaar moeten zijn. En dan nog de partners van onze kinderen, onze 6 kleinkinderen, familie, vrienden van ons, en de vele vrienden van Kwint. En dat alles, en nog veel meer, veroorzaakt door iemand die in gaat halen op een N weg, een onoverzichtelijke bocht naar rechts met dubbel doorgetrokken strepen.

Daar kwam hij Kwint tegen op zijn motor, 2 x 80 km per uur. Kwint was op slag dood; hij had geen schijn van kans.

De hele afwikkeling heeft ruim 4,5 jaar geduurd. Het heeft dan ook ruim 4,5 jaar geduurd voordat er een echte leegte is ontstaan. Al die tijd zijn wij bezig geweest om maar te proberen het te pakken wat er is gebeurd, je gelooft het gewoon niet, komt hij dadelijk gewoon binnen lopen? Zitten we in een foute droom? We praten best wel over Kwint, dagelijks komt hij op de een of andere manier wel voorbij en toch gaat hij steeds verder van ons weg en wordt het gemis steeds groter en zwaarder. In het artikel in de Telegraaf van afgelopen april stond het in dikke letters: hoe langer geleden, hoe groter de leegte. En zo voelen wij dit dan ook iedere dag.

Intensief zijn we vanaf dag 1 bezig geweest om de zaak helder te krijgen. Wat en hoe is het gebeurd? Welke hulp laten wij toe om ons bij te staan? Wat voor soort advocaat hebben we nodig? Wat zijn de procedures? Alles moet je zelf in gang gaan zetten, dat is lastig. En rouwen dan, wanneer komt dat?

Het is het ongeloof, het onmetelijke verdriet, de veroorzaker die niet de waarheid vertelt. Het politierapport waar veel fouten in staan. De media, die het drama binnen 20 minuten op internet had staan, terwijl wij nog van niets wisten. De onjuiste informatie in columns in landelijke kranten; en door deze onjuistheden de verzekeringen die niet willen uitkeren. Steeds maar weer de advocaat hierover informeren en duidelijkheid scheppen, alles feitelijk juist krijgen voor een eerste rechtszaak, 15 maanden later. Taakstraf: 240 uur tuintjes harken!!! Je kan het gewoon niet geloven. Hoger beroep, meer bewijs aanleveren, weer een jaar later, nog meer duidelijkheid scheppen.

Ja, we worden beter gehoord, 6 maanden gevangenisstraf, 18 maanden rijontzegging, een deel voorwaardelijk, het voelt even als een overwinning. De veroorzaker, die overigens nooit iets heeft laten weten dat het hem spijt, geen kaartje, geen bloemetje, niets, helemaal niets van zijn kant, gaat ook nog in cassatie. Bijna een jaar later trekt hij het cassatie-verzoek in en ondergaat zijn straf. Einde zaak! We zijn ruim 4 jaar verder.

Is het nu tijd op te rouwen? Zijn we aan het rouwen? Het is allemaal moeilijk, voor mij en mijn vrouw, onze kinderen, hun partners en onze 6 kleinkinderen, de familie en vrienden, ze bellen wel, houden contact, maar toch is het heel anders dan voor Kwint zijn overlijden.

Onze deur stond en staat nog steeds voor iedereen open en toch merken we dat er drempelvrees is voor veel mensen. Praat er gewoon over vertellen wij tegen de mensen die bij ons komen, je mag alles gewoon vragen, maakt niet uit, en toch blijft dit deel erg moeilijk.

En wat ontstaat hierdoor is EEN BLIJVENDE LEEGTE.

De afgelopen 4-5 jaar, heb ik veel contact gehad met onder andere universiteit Leiden, de juristenopleiding, een studentengroepje wil een deel verwerken in hun afstudeerproject. Waar dingen juridisch niet goed zijn gegaan; waar lopen jullie tegenaan als nabestaanden en vooral hoe kan dit beter. Via Fonds slachtofferhulp Nederland is hiervoor contact gezocht met ons.

Ook de Hoge school Utrecht heeft voor hun journalistenopleiding een dossier Kwint aangemaakt met een podcast van een interview van mij en mijn zoon Robin over vooral waar het in de media fout is gegaan en wat dat heeft gedaan met ons als nabestaanden. Voor hun een belangrijk leermoment. U kunt dit terug vinden op de site [slachtoffersindemedi.nl](https://www.slachtoffersindemedi.nl)

Ik heb een afspraak gehad met de politie Limburg, over wat er anders het gekund, misschien wel had moeten vanaf het moment dat zij op de plek van het ongeval kwamen op die 13de oktober 2018. Dit vooral om de politie een leermoment te geven die voortkomt uit onze situatie.

Hoe de vele fouten in het politierapport door onzorgvuldigheid beter had moeten maar zeker beter moet in de toekomst. Peter van Akkeren (Politie Noord-Holland en spreker op de Herdenking 2023) heeft me hierbij erg goed geholpen.

De artikelen in de Telegraaf in 2020 en 2024. Het programma de Hofbar in maart 2020.

De contacten met lotgenoten uit deze Vereniging.

Voorstellen gedaan voor een veiliger rijdend Nederland met het CBR en Veilig Verkeer Nederland.

Kan de rechtspraak worden herzien naar deze tijd? De Wegen Verkeerswet stamt uit 1994!

Geef de rechters meer ruimte, ruimte die ze nu niet hebben, dat is een van de vele conclusies.

Ook voor het spreekrecht heb ik meegewerkt aan een interview bij het programma spraakmakers op radio 1 in januari 2023.

Nu ik dit bovenstaande verhaal heb opgesomd, snap je ook wat voor een leegte er nu is ontstaan.

Hoe ga je daar nu mee om, vraag je jezelf af. Dat zal je vooral zelf uit moet zoeken is mijn conclusie.

De straf die de veroorzaker heeft gekregen doet daar ook niets aan af. Of hij nou 2 maanden, 6 maanden of 2 jaar zou hebben gekregen, maakt nu in deze leegte van gemis geen verschil.

Die leegte die blijft en wordt alleen maar groter naarmate de tijd verstrijkt. Je kinderen en kleinkinderen worden ouder. Mijn oudste kleindochter is afgelopen juli 23 jaar geworden, de leeftijd die Kwint niet mocht halen.

Ik heb vanaf het begin bijna alles opgeschreven als een soort dagboek. Inmiddels zijn dit 135 A4-tjes en ruim 57000 woorden, soms schreef ik spontaan een gedicht, zelfs een lied, maar vooral over wat er allemaal gebeurt op deze tijdlijn van inmiddels 6 jaar.

Zo heb ik ongeveer 1 jaar geleden een gedicht geschreven, dat ik graag met jullie wil delen.

Moet je even voorstellen dat wij een lange tuin hebben van zo'n meter of 70, waar je uitkijkt op alleen maar weilanden met koeien, bomen en schapen.

*Hier zit ik dan, achter in de tuin
Op jouw chill-plek, jouw klushoek, jouw
tuinhuysje
Ik mis het, dat je hier aan scootertjes werkte
Ik mis het, dat jij in het huisje aan het gamen
was op een oude playstation
Ik mis zelfs de rommel die jij maakte
Voor ons een hoop rommel, jij wist precies wat en waarvoor het was
Nu, eigenlijk al 3 jaar is het huisje weg, en jouw chill-plek?
Ja, dat is een chill-plek voor velen geworden
Een vuurkorf in het midden
Jouw tafeltje en stoelen eromheen
een gedenkboom geplant waar het huisje stond
een kistje wat je beschilderd hebt en een groot hart erachter
Geen rommel of scooters meer
Gewoon rust en leegte
En dan, in gedachten zijn
Denkend aan jou, denken aan wat we allemaal missen
Beetje rond kijken, naar de vogels, de schapjes, en de bomen
Het geeft een bepaalde rust, dat wel
Maar het weegt nog steeds niet op dat jij er niet meer bent Kwint
Ik mis je, ik mis je, ik mis je mijn kind*

Dank je wel.

Esther van der Klis
gedicht "Stilte"

ik zit op mijn bankje
en luister
luister naar het kabbelende
water
het zachtjes ruisen van het
gras
een groepje meeuwen
in de verte
te ver om het gekrijs te horen
er is niemand
niets
enkel stilte
stilte om mij heen

ik luister naar de stilte
en hoor hem
zijn stem
zacht maar duidelijk
vlakbij
in mijn oor
ik sluit mijn ogen
stel me hem voor
naast me op het bankje
zijn lange benden gestrekt
turend over het water
genietend
net als ik
genietend van de rust
de stilte
het moment

ik stel me voor hoe we kletsen
eindelijk
na al die tijd
wat hem bezig houdt
zijn zorgen
zijn dromen
zijn leven
de dood
het leven na de dood

ik luister naar de stilte
in de stilte is er ruimte
ruimte voor hem
ik stel me voor hoe hij me
hoort
in de stilte
hoe hij mij hoort roepen
roepen om hem
en hoe hij antwoordt
roept naar mij
dat hij komt
onderweg is
onderweg naar mij
in de stilte kan ik hem horen
voelen
in de stilte
is hij hier
hier bij mij

Sluiting door Nelly Vollebregt

We zijn aan het einde gekomen van de Herdenking van Verkeersslachtoffers en nabestaanden. Vandaag hebben we kunnen luisteren naar vele mooie woorden en vooral inspirerende teksten. Namens de Vereniging Verkeersslachtoffers wil ik mijn grote dank en waardering uitspreken voor de aanwezigheid en de toespraak van **Martijn Dadema**, Gedeputeerde water, mobiliteit, inclusiviteit en handhaving van de provincie Overijssel.

Grote dank ook voor de aanwezigheid en de toespraak van **Willybert Oor**, Projectleider en adviseur portefeuille Verkeer bij de Nationale Politie.

Bijzondere dank is van toepassing voor de wijze waarop wij als Vereniging hebben mogen meeleven met **Marijn de Jong** in de eindafronding van het indringende boek "Plotseling Dichtbij". Het heeft op het VVS bestuur diepe indruk gemaakt.

Veel dank ook aan **Bert Renders** voor het delen van de persoonlijke ervaringen, wat zo herkenbaar is voor vele vandaag hier aanwezig. Wat Kwint is overkomen en de gevolgen in de periode daarna zijn voor Bert de reden zich in te zetten om een vergelijkbaar lot voor anderen zoveel mogelijk te voorkomen.

Het Gedicht "Stilte" maakt deel uit van de derde gedichtenbundel van schrijver **Esther van der Klis**, die binnenkort zal verschijnen. Dit mooie gedicht brengt ons allen tot stilte, wat regelmatig nodig is om bij zinnen te komen na de gebeurtenissen die op onze wegen plaatsvinden.

Laten wij als Vereniging en allen zoals we vandaag bij elkaar zijn de handen ineen slaan en de krachten bundelen om de Nederlandse wetgever en de beleidsmakers in dit land te overtuigen dat meer maatregelen nodig zijn, omdat een groot gedeelte van deze pijn en het verdriet voorkomen kan worden.

De gesproken woorden vandaag leiden bij velen van ons tot herkenning, waardoor een luisterend oor in het contact met lotgenoten een helende werking kan hebben. Ik wil u dan ook uitnodigen om na afloop van deze ceremonie, bij het informeel samenzijn, u vrij te voelen om elkaar aan te spreken en met elkaar in gesprek te gaan.

Graag maak ik van de gelegenheid gebruik, om u allen hartelijk te bedanken, dat u hier in ons midden wilde zijn. Door er voor elkaar te zijn en elkaar tot steun te zijn, hebben wij een gevoel van verbondenheid mogen ervaren en hopen we, dat het de pijn dragelijker mag maken.

Nelly maakt van de gelegenheid gebruik om ook de volgende mensen te bedanken:

- Vanaf deze plaats, wil ik namens alle VVS bestuurders de provincie Overijssel hartelijk danken voor de prettige samenwerking in de voorbereiding naar deze dag en de gastvrijheid in Theater de Spiegel.
- Dank ook aan Clara, celliste, en Almudena, violiste, die voor ons de prachtige muzikale stukken ten gehore hebben gebracht, waar wij zo van hebben kunnen genieten.
- Dank in het bijzonder aan Marijn de Jong die al vroeg in het proces met onze Vereniging heeft willen delen een eerste exemplaar van het boek "Plotseling Dichtbij" tijdens de Jaarlijkse Herdenking te willen aanbieden.

U kunt Marijn en haar familie na afloop van de ceremonie bezoeken bij de tafel met de boeken. Indien u het op prijs stelt, is Marijn graag bereid uw boek te signeren.

- Dank ook aan het gehele VVS bestuur, in het bijzonder aan bestuurder Jetty van der Werf, voor het vele werk dat is verzet naar deze dag.
- Dank aan Caroline Reindl die als adviseur van onze Vereniging u vandaag in de taak als gastvrouw heeft verwelkomd.
- Dank ook aan fotograaf Eline Schuurmans die vandaag de foto's maakte. De gemaakte foto's komen binnenkort in bezit van onze Vereniging. Mocht u belangstelling hebben voor foto's, dan kunt u dat aan het bestuur laten weten.

De Provincie Zuid-Holland staat stil bij de verkeersslachtoffers

In het Provinciehuis Zuid-Holland is in de week voor de Nationale Herdenking stil gestaan bij de verkeersslachtoffers in deze provincie.

"Ook in Zuid-Holland komen elke dag mensen niet veilig thuis. Elk verkeersslachtoffer is er één te veel", schrijft de provincie op social media. In onze provincie vielen dit jaar al meer dan 71 doden en 9.222 gewonden in het verkeer. Voor nu.....

Dit aantal gaat nog veranderen. Dagelijks zijn er ongelukken op de weg, waarbij een slachtoffer ernstig gewond kan raken of zelfs kan komen te overlijden. Verkeersongelukken hebben een grote impact. Niet alleen op de slachtoffers zelf, maar ook op hun nabestaanden. Deze tragische gebeurtenissen benadrukken het belang van veiligheid en aandacht in het verkeer.

Ook in het provinciehuis is het mogelijk om te herdenken. Er is een tafel ingericht waar gelegenheid is om stil te staan bij alle slachtoffers van verkeersongelukken.

(foto provincie Zuid-Holland)

Wassenaar staat stil bij verkeersslachtoffers

Ter nagedachtenis aan de verkeersslachtoffers in Wassenaar is op donderdag 14 november een bloemstuk gelegd bij het herinneringsmonument in Wassenaar.

Het bloemstuk werd gelegd door Wim Koetsier (wethouder Verkeer) en Jetty van der Werf (bestuurslid Vereniging Verkeersslachtoffers) in het bijzijn van Tim van Etten (beleidsmedewerker Verkeer) en Annelies Kooreman (adviseur kabinet en representatie) waarna zij een minuut stilte hielden voor de verkeersslachtoffers.

Herdenkingsmonument Wassenaar

In de gemeente Wassenaar staat één van de zes monumenten voor verkeersslachtoffers. De gedenksteen is in 2003 geplaatst naar aanleiding van een tragisch ongeval op de Rijksstraatweg. Deze gedenksteen staat op het eind van het pad van Raadhuis De Paauw naar de Rijksstraatweg, vlakbij de brug. Op het monument, van kunstenaar Kathy Hoyer, staat de tekst: "What is Behind the Darkness Of Closed Eyes".

(foto's gemeente Wassenaar)

Het boek "Nooit weg van jou" op 16 november gepresenteerd

Het boek 'Nooit weg van jou' is geschreven door ouders die hun kind zijn verloren door een verkeersongeluk. Het boek wordt uitgegeven door de Stichting Nooit Voorbij die ouders en familieleden ondersteunt in hun rouwproces.

Nooit Weg van Jou brengt de persoonlijke verhalen van acht ouders en een broer samen, die hun kind of zus zijn verloren door een tragisch verkeersongeval. In hun eigen woorden delen zij de diepte van hun verdriet, maar ook de kracht die ze hebben gevonden om verder te gaan.

Dit boek is meer dan een verzameling verhalen. Het is een eerbetoon aan degenen die we nooit willen vergeten, een bron van troost voor iedereen die met verlies te maken heeft, en een symbool van de liefde die blijft voortleven.

Namens het bestuur van de Vereniging Verkeersslachtoffers is Jetty van der Werf aanwezig geweest bij deze boekpresentatie.

Het was een indrukwekkende bijeenkomst waarin de schrijvers hun verhaal deelden via een video of een toespraak. Tussen de verhalen door werden liederen ten gehore gebracht.

Het eerste exemplaar werd uitgereikt aan mevrouw Mirjam Louwen-van Bekkum, directeur van de Stichting Nooit Voorbij.

Daarna kregen de ouders, die hun verhalen delen in het boek een exemplaar uitgereikt.

(foto's Mensenmensfotografie en Jetty van der Werf)

- Belangenbehartiging
 - Preventie
- Lotgenotencontact
 - Vraagbaak

www.verkeersslachtoffers.nl

De Herdenking Verkeersslachtoffers werd financieel mogelijk gemaakt door de Provincie Overijssel.